

La força de la geologia

Els assaigs d'Onfray germinen en un context polític que poc tenen a veure amb Catalunya. Les coordenades geopolítiques són decisives, i se solen negligir.

Michel Onfray cerca un tou de lectors cultes que volen saber de Nietzsche. Volen saber del superhome i de l'etern retorn. Volen conèixer les idees de Nietzsche perquè saben i creuen que els serviran per viure millor, o per consolar-se. O orientar-se. O ser culte. Les riallades dels estudiants de Batxillerat quan argumentava que calia ser culte encara em ressonen al cap.

La République, la tradició política i cultural dels francesos els duu a llegir els treballs d'Onfray que es poden trobar a les lleixes del Carrefour a la vora dels llobarros i les cadires del càmping, o en una nodrida llibreria del Midi.

Onfray escriu molt. La seua escriptura té el nervi del periodista: polemitza, resumeix, cita amb solta. Aquí exerceix de filòleg, contextualitzant el pensament de l'autor d'*Així parlà Zaratustra*, i se'n surt prou bé. Fragmenta Editorial l'ha editat en un país en què la filosofia té pocs lectors, però alegrets. Adrià Pujol n'ha fet una traducció fina, clara, àgil, llegidora. *Les allaus de Sils Maria* és un assaig escrit, en part, a la ciutat de Suïssa on el filòsof passà els estius des de 1881 fins al 1888.

↓
L'AUTOR CERCA UN TOU DE LECTORS CULTES QUE VOLEN SABER DE NIETZSCHE, DEL SUPERHOME I DE L'ETERN RETORN

El lloc –la geopolítica altre cop– és fonamental. Sils Maria és l'indret muntanyenc a 1.860 metres d'altitud on Onfray mira d'entendre i rumiar Nietzsche amb el cos, amb el radar sensitiu del cos, caminant i sentint, al darrere del seu pensament.

La lliçó de l'assagista relacionant la geologia amb el seu pensament és la millor i la més original part del seu treball.

Ens convida a viatjar i caminar algun dia per Sils Maria, prop de Saint Moritz, a la Suïssa de parla alemanya, a prop de l'estany de Silva-

plana. L'altre capítol brillant és el que relaciona aquell espai amb el concepte de l'etern retorn.

Les altres apreciacions situen Nietzsche en un context intel·lectual –el conceptua com a xaman– o sigui: un pensa i sent amb el cos, abans de Sòcrates.

És per aquesta importància del cos que el fet de caminar en alta muntanya, sol, a l'estiu, acaba conformant una manera d'entendre la filosofia que poc té a veure amb la lluminositat de Plató o la diguem racionalitat de Kant. Entenc que Onfray escriu per a nosaltres, lectors curiosos, que volem entendre aquest estrany espècimen que és el filòsof que començà com a filòleg, que a Catalunya fou donat a conèixer per un altre, el senyor Joan Maragall, que passava els estius a la Cerdanya, la vall més ampla del Pirineu.

Onfray mostra com el pensament de Nietzsche es pot entendre millor lligant-lo amb un context: Sils Maria, i, per als curiosos, l'anomena superestòic, en una òrbita postcristiana. Refusa el treball confegit per la seua germana, i indica que la coneguda voluntat de poder és un concepte ontològic, no pas polític, lluny del nazisme, insisteix l'autor. Hitler preferia llegir Fichte i Schopenhauer, o les novel·les rosa, no pas Nietzsche.